

BROKERZY WIEDZY

Materiał został przygotowany w ramach projektu "*Ministerstwa Uczące Sie*".
Projekt jest współfinansowany przez Unię Europejską, ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego.

1 Opis praktyki

Praktyka jest rozwiązaniem instytucjonalnym - polega na stworzeniu publicznych instytucji będących pośrednikami między światem nauki a światem polityk publicznych.

Dwoma przykładami takich "brokerów wiedzy" są Knowledge Institute for Mobility Policy (KIM) oraz Crime and Justice Research Center (CJRC). Obydwie instytucje są powiązane z ministerstwami (KIM z Ministerstwem Transportu, CJRC z Ministerstwem Sprawiedliwości) ale mają status niezależnych jednostek.

Ich główną funkcją jest zbieranie i dostarczenie obiektywnej, naukowej wiedzy (często syntezy różnych badań), na tematy ważne w aktualnej debacie publicznej i działaniach prowadzonych przez ministerstwa. Innymi słowy, brokerzy dokonują syntezy i tłumaczą wyniki badań naukowych na pragmatyczny język decydentów i administracji rządowej. Dostarczają informacji do decyzji, zarysowują opcje do wyboru ale nie biorą udziału w samym procesie decyzyjnym, pozostają bezstronni.

KIM z racji na swoją wielkość (20 pracowników) koncentruje się na robieniu tzw. meta-analiz, głównie w formie krótkich raportów, a nawet krótkich notatek zbierających aktualny stan wiedzy na dany temat z pola transportu (np. hasło *superhighways*, które ostatnio pojawiło się w dyskusjach nad holenderskim transportem). Takie krótkie notatki (opracowane w ciągu kilku dni) nazywane są: "Knowledge at the Table". Funkcje CJRC są bardziej rozbudowane. Prócz meta-analiz i syntetycznych notatek prowadzi także własne badania naukowe (ewaluacje jak i wieloletnie projekty empiryczne), podejmuje nowe, innowacyjne tematy badań (np. wieloletni multidyscyplinarny program badań neuro-prawnych i bio-kryminologii), jak również prowadzi specjalną meta-bazę (zwaną *dataspace*) łączącą wszelkie statystyki i źródła danych z pola przestępczości i wymiaru sprawiedliwości.

Pracownicy obydwu instytucji to głównie analitycy z tytułami naukowymi. Są specjalistami w danej dziedzinie, wnoszą swoją sieć kontaktów w danym polu, znają metody badań naukowych, potrafią ocenić wiarygodność badań, krytycznie analizować i dokonywać syntezy źródeł *stricte* naukowych.

Bardzo ciekawy a jednocześnie kluczowy dla skuteczności praktyki, jest proces formułowania pytań, na które odpowiedzi dostarczają te instytucje. Zarówno KIM jak i CJRC każdego roku prowadzą wśród swoich ministerstw sondaż potrzeb informacyjnych (KIM robi cykl sesji z dyrektorami każdego z departamentów Ministerstwa Transportu), w wyniku którego powstaje ramowy plan badań. Pomimo planu obydwie instytucje pozostają elastyczne - są otwarte zarówno na bieżące pytania ministerstw, jak i potrafią wyprzedzać oczekiwania - identyfikując i badając tematy potencjalnie ważne dla przyszłych debat publicznych.

Rozmówcy podkreślali, że największym wyzwaniem jest wspólne sformułowanie pytań ważnych dla danych departamentów i sprecyzowanie ich wokół tematów priorytetowych (a więc odróżnienie "*nice-to-know*" od "*need-to-know knowledge*"). Drugim wyzwaniem jest odpowiedni potencjał tych instytucji - zarówno zasoby pracowników jak i fundusze (dostęp do naukowych baz danych, specjalistycznych źródeł, konferencji branżowych).

Cytując ten materiał prosimy podawać następujące źródło: Olejniczak K. (2012) "Doświadczenia administracji holenderskiej" w: Mazur S., Płoszaj A. (red.) *Wspieranie mechanizmu uczenia się w organizacjach publicznych. Doświadczenia międzynarodowe*, Warszawa: Scholar

2 Powiązanie praktyki z MUS (mechanizmem uczenia się)

Praktyka odnosi się do Relacji z Otoczeniem. Działa na Impulsy (Analizy i Ekspertyzy, Informacje zwrotne), Refleksję jak również na Wiedzę.

3 Poziom organizacyjny, na którym wdrażana jest praktyka

Rozwiązanie dotyczy relacji między instytucjami - a więc poziomowi całego systemu administracji publicznej.

4 Zalety i ograniczenia praktyki

Takie rozwiązanie instytucjonalne ma dwie duże zalety. Po pierwsze, skraca dystans między nauką a praktyką polityk publicznych - zasila debatę racjonalnymi informacjami, sprawia, że badania podstawowe stają się elementem polityk publicznych opartych na dowodach. Po drugie, istnienie takich centrów wiedzy jako części administracji publicznej, zapewnia akumulację wiedzy w systemie - wiedza nie zostaje rozproszona czy sfragmentaryzowana, nie jest też zewnętrzna (dostarczana przez firmy zewnętrzne w oparciu o doraźne kontrakty).

W Polsce funkcjonują instytuty badawcze podległe ministerstwom jednak poziom produkowanej przez nie wiedzy oraz jej przydatność w codziennym procesie decyzyjnym wydają się ograniczone.

Źródła

Wywiady MUS – Haga 2012

Załączniki

brak